

Kőszeghy Péterrel főiskolás éveim alatt találkoztam, akkor mint fuvolás, mély benyomást tett rá. Sajnos barátságunk nem tarthatott sokáig, mert a fősíkola befejeztével elhagyta az országot. Nagy öröm volt számomra amikor néhány évvel később, németországi tartzkodásom alkalmával, újra hallhattam róla, akkor már ismert zeneszerző volt. Péter nem csak hazájával ápolja a kapcsolatot, hanem a fuvolájával is, igaz már komponistaként. Beszélgetésünk apropóját nem csak az elmúlt években írt fuvoladarabok sora adja, hanem mert idén évelején mutatták be fuvolaversenyét, szűkebb, „szakmai hazájában” Miskolcon, a Miskolci Szimfonikusokkal, volt tanára Siklósi Tamás szőlőjével. A beszélgetésből nem csak azt tudhatjuk meg milyen volt az együttműködés a volt diák és tanára között, hanem megismerhetjük Péter pályájának fontosabb állomásait, hitvallását, és azt milyen volt külföldi diákként szerencsét próbálni Németországban a kilencvenes évek közepén.

Fuvolaszó: Én még fuvolásként ismertelek Magyarországon, de azóta felnőtt néhány generáció és vannak akik itthon nem is hallottak Rólad. Bemutatnád itthoni fuvolás pályádat?

Kőszeghy Péter: 1976 ban, 5 évesen kezdem el furulyát tanulni. 4 éves koromban már Jóanyámat azzal nyaggadtam, ha a televízióban valakit fuvolázni láttam, hogy én ha nagy leszek, mindenképpen azzal a hangszerrel akarok játszani. Na, az persze 5-6 éves kortól nem lehetséges, így – mivel mindig is jó hallású voltam és a lehetőség is megvolt a beiskoláztatásom évében, - az akkori nevén „Bajcsy iskola“ (ma Kiss Árpád iskola) első, akkor indított zenei osztályába kerültem Balassagyarmaton. Emlékszem, mikor az első osztály végén egy pár zenetanár eljött az osztályba, hogy a Rózsavölgyi Márk Zeneiskolába új növendékeket toborozzon. Én odamentem az asztalhoz, ahol a hangszereket bemutatták és azt mondtam, hogy én most rögtön fuvolára be akarok iratkozni. Nagyon szomorú is voltam, mikor az a szakállas fuvolatanár - Veres István, aki később csakugyan fuvolatanárom lett - szigorúan azt mondta, hogy ahhoz én még túl kicsi vagyok, de furulyára beiratkozhatok. Két évvel később aztán nála kezdtem a fuvolázást. A miskolci Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskolában először Tözsér Dániel növendéke voltam. Miután ő egy másik állást kapott, Rácz János és Siklósi Tamásnál fuvoláztam tovább. A Szaki utolsó évében ismerkedtem meg Jolivet, Berio, Boulez neveivel, s mint az a fuvolásonál szokás, szinte betegesen kerestem a modern zene darabjait, mint új kihívást a hangszeren. Szerencsém volt e két fuvolatanárral, mert mindkettő fiatal, majdhogynem „zöldfülűként“ jött oda Miskolcra 1989ben, íghát nem zaklattak klasszikus zenével, hanem inkább a virtuozitás, a „tökös-hang“ (ahogy akkor mondtuk...) volt a lényeg. Emlékszem, órákon keresztül játszottunk Moyse, Eördögh „lazító“ gyakorlatait amit, - őszintén megmondom - jobban szerettem, mint a Bach szonátákat. Főiskolára Győrbe kerültem, ahol Varga Júlia tanárnő növendéke lettem. Ott egy kicsit hiányoltam az új darabok tanulását, inkább a klasszikus anyag, Mozart két fuvolaversenye, Bach szonáták voltak terítéken. Persze én mindig újabb s újabb delikát darabokat kerestem vagy a könyvtárban, vagy fuvolista barátaimnál. Így jutottam aztán hozzá a Berio Sequenza-hoz, és a Boulez Szonátához, Matúz István kottáihoz, s mint rögeszmés fuvolás mindig ezeket a darabokat játszottam a fuvolaórákon – a tanárnőm nem kis meglepetésére... Ha jól emlékszem 1990 táján vettem részt a szegedi Nemzetközi Szólófuvola Versenyen - eredménytelenül. Az a pár nap nagyon mély benyomást tet rám - nagyon sok jó fuvolistát hallottam ott -, és nagy hatással volt a jövőmre, a fuvolázással kapcsolatban is. Akkor gondoltam először arra, hogy nem fuvolistaként szeretném a jövőmet elképezelni, és ezt a döntést, belül a lelkemben „leragasztva”, mint egy borítékot, mindörökre meg kell hoznom. Lehangozva, de azáltal mégis inkább egyfajta „virtusként“ eldöntöttem, hogy leteszem a csövet. Örökre. Ennek persze több összetevője volt akkoriban. Először is sok jó fuvolás van. Másodszor: a sok jó fuvolás között egy bizonyos ponton túl nem a tudás és nem a minőség dönti el, hogy ki hol mit játszik. Sajnos – mint sok más területen – itt is csak a kapcsolat számít. És én akkor úgy döntöttem, nem játszom tovább ezt a játékot. 1992 nyarán kimentem Berlinbe. Ott éltem két hónapig, mint az új terepetet felderítő „legatyásodott” művész, aki valami újat keres, egy új benyomást, valami mást, amit még soha nem ismert. Két hónapig nem fuvoláztam, pedig a diplomakoncertem szeptember közepére volt kiírva Győrött. Augusztus végén visszautaztam Magyarországra, és két héten belül kívülről megtanultam az anyagot: Bach Partita, Mozart D-dúr fuvolaverseny, Messian Feketerigó, Matúz Dies Irae. Akkor fújtam utoljára fuvolát. A „cum laude” diplomám azóta is ott fekszik a szekrényben a rozsdá emésztette Yamaha 211-el együtt.

Fuvolaszó: Hogyan kerültél kapcsolatba a zeneszerzéssel? Voltak tanáraid?

K.P.: Már zeneiskolás koromban írogattam egy két kisebb darabot, persze mindig vagy fuvolára, vagy furulyára. Ezeket persze alig tudtam eljátszani, annyira nehézre sikerültek. Emlékszem, 10 évesen írtam egy darabot két furulyára, de egy előadóra, tehát egyszerre két furulyán kellett játszani. Volt egy fuvoladarabom is, amiben fordított kézzel kellett játszani, meg énekelni egyszerre.

Később a szakiban, Miskolcon két barátommal, a fagottos Kerek Gáborral és az oboista Lendvai Péterrel megtaláltam két „lelki” rokonomat. Trióként játszottunk akkoriban kamarazenét. Így jött az ötlet, hogy erre az együttesre „ultradadaista” darabokat komponáljunk, amiket különböző koncerteken, mint „LEKÖKE” Művészcsoporthoz adtuk elő. A zeneszerzés akkoriban, mint amolyan „forradalmi” opposíció létezett. Mint pubertáns korúak, minegy intellektuálisan próbáltuk magunkat különlegesnek titulálni. Ez jól is sikerült, a LEKÖKE Triót a mai napig emlegetik még Miskolcon.

Győrött aztán alkalmam nyílt zeneszerzést tanulni. A Richter János Szakközépiskolában a sikeres zeneszerzés felvételi után Reményi Attila növendéke voltam kerekén egy évig, ugyanis nem volt kedvem Mozart stílusgyakorlatokat, összhangzattan kadenciákat, meg klasszikus forma-analízist csinálni. A mai napig úgy gondolom ez nem zeneszerzés. Ez sajnos olyan, mintha a suszter árral és madzaggal javítaná a cipőt. Ahelyett, hogy új cipőt készítené. Ez akkor nagyon lehangolt. Így ezután a főiskolai fuvolázás mellett, Olsvai Endre fiatal zeneszerző hatott nagyon nagy mértékben zeneszerzési gondolataimra. Endrének köszönhetem, hogy ott vagyok, ahol most vagyok. Ö ösztönzött engem, és teaszörcsölgetés mellett, új utakat nyitva meg gondolataimban.

Berlinben később sikeres felvételi vizsgát tettem. Akkoriban sokan azt kérdezték, mennyibe kerül a tandíj ott, meg az a tévhiedelem terjengett, hogy nyugaton nincsen felvételi, stb. Szeretnék ezzel kapcsolatban néhány tévhitet eloszlatni. Nekem zeneszerzés szakra 2 órás volt a felvételem, fél óras zongoraanyagot kellett eljátszanom, és már a felvételre 3 szólamú kontrapunkt kellett írnom Lassus stílusban egy óra alatt. A kontrapunktot magam tanultam meg egy fél év alatt a Jeppesen könyvéből. Tandíj mint olyan, egész főiskolai tanulmányom alatt sem Berlinben, sem Frankfurtban nem volt, vagy ha igen nagyon kevés, akkoriban 150 márka szemeszterenként. 1993-tól a Hanns Eisler Zeneművészeti Főiskolán Prof. Paul Heinz Dittrichnél tanultam, majd a zeneszerzői diploma letétele következett. Ezt követően a „Meisterstudium”-ot Frankfurtban, a „Hochschule für Musik und darstellender Kunst”-on végeztem, Hans Zender mesternövendékeként. Természetesen több mesterkurzuson is részt vettem, így Matthias Spahlinger, Brian Ferneyhough, Edison Dennisow, Gerhard Stäbler, Friedrich Goldmann neveit szeretném megemlíteni. Mint nagy példaképek Iannis Xenakis, Ligeti György, Edgar Varése, és természetesen Bartók Béla zenéje hatottak munkáimra.

Fuvolaszó: Hogyan kerültél Németországba? Tapasztalatból gondolom, hogy az első időkben nem lehetett könnyű...

K.P.: Németországot alig ismertem. 1991ben három Győri főiskolás társammal egy nagy „utcazene-koncertkörutat” tettünk. Egy hónapon keresztül Ausburgtól Hannoverig, majd onnan Hollandiába, s aztán Párizsba jutottunk el kizárólag abból a keresetből, amit mint utcazenészek összekerestünk. Az egész összesen majdnem 2 hónapig tartott. Aztán Németországban (!) ellopták a sátras utánfutónkat, így Münchenből egy éjszaka alatt haza kellett jönnünk. 1992-ben az első berlini tartózkodásomat az első feleségem szervezte. Nővére egy keletnémet csellistával ismerkedett meg, így kapóra jött az alkalom, ki kellett használni. Az első feleségemmel kiköltöztünk Berlinbe, ő cselló szakon tanult, én pedig második nekifutásból elkezdhettem a zeneszerzés tanulmányaimat. (Az első felvételem nem sikerült). Így lakbér nélkül a sógoroméknál lakhattunk, csak a lakást kellett rendben tartani. A megélhetés – ugye enni, inni kell, havibérlet a metróra, buszra... – így is nehéz volt. Mindketten mindenféle munkákat vállaltunk mosogatástól kezdve a tapétalevakarásig, a kő talicskázásig. A jó az volt, hogy Berlinben akkoriban létezett egy munkaközvetítő iroda, a TUSMA („telefoniere und studenten machen alles”), ez csak főiskolásoknak, egyetemistáknak szerzett, szervezett ilyen munkákat. Így sem volt egyszerű az élet. Akkor találkoztam először a számhúzogató német módszerrel. Ugyanis Németországban minden hivatalban, munkaközvetítőnél számokat kellett húzogatni, hogy egyáltalán sorra kerülhessen az ember. Így volt olyan nap, amikor a TUSMA-ban reggel ötkor sorba álltam ahhoz, hogy egy jó számot kaphassak, amivel aztán egy nagy lepedőformájú papírról az aznapi munkalehetőségek közül egyet kiválaszthattam. Hogy azt aztán meg kaptam-e vagy sem, az attól függött, hogy nekem, vagy valaki másnak, aki ugyanazt a munkát szerette volna elvállalni, jobb-e sorszáma. Heteken keresztül csak felkeltem számot húzni hajnali ötkor, s mégsem kaptam munkát, mert aznap körülbelül 300 másik diák is a sorban állt. Egyesek sátorral ott éjszakáztak, hogy jobb számot húzhassanak. Ha megkapta az ember a munkát a baj csak az volt, hogy a munkahelyen a negyedét sem értette meg, mit akar az a berlini dialektusban tárgyaló német munkavezető, hogy

egyáltalán mit is kell csinálni... Ígynék volt, hogy két nap múlva kidobták az embert... Problematikus volt a német (inkább a keletnémet), főleg a berlini mentalitás. Mindenem morgó, barátságtalan embernek ismertem meg őket abban az időben. Nem voltak segítőkészek, nem szerették a külföldieket, néha mint valami „másodosztályú” lélek tettem-vettem dolgomat. A külföldiek hivatalában, ahová minden második évben a tartózkodási engedélyem miatt kellett elmennem, kizárólag barátságtalan, fasisztoida személyekkel volt dolgom. Ott ismertem meg a szörnyű német bürokráciát. Mára ez megváltozott. A német emberek legtöbbször, ha németül jól beszél az ember, befogadja maga közé, segít és tippeket ad. Persze bizonyos distanciát tartva. A nyelv eleinte probléma volt. De a zeneszerzés tanulmányaimnak köszönhetően – ott ugye németül kellett elmondani, milyen ötlete van az embernek egy új darabhoz, amit komponálna – meg a sok-sok beszélgetéseknek, tévének, rádióknak köszönhetően, mondhatom 4 év múlva „sajnos” már németül álmodtam. 1996-ban egy szerencsétlen évem jött: elváltam első feleségemtől. Egyedül maradtam magyar szó nélkül, egyedül laktam, csak németül beszélő (persze nem csak német, hanem amerikai, finn, svéd, spanyol, görög) barátaim voltak. De egy idegen országban az egyedüllet nagyon nagy nyomást gyakorol az emberre, még akkor is, ha barátai vannak. Ezen második házasságom változtatott (ami megintcsak 2 évig tartott). Második feleségem bolgár-német hegedűs volt, csak németül beszélt. Ígynék a német nyelv gyakorlása kötelező lett számomra. Magyarul kizárólag Édesanyámmal beszélhettem telefonon. Abban az évben, mikor második feleségem megismertem, jött egy másik változás is, ami a nagy „anyagi” nyomást kicsit csillapította: elkezdhettem tanítani egy magánzeneiskolában. Először egy délutánt dolgoztam – más fizikai munkák mellett. 1999-től már két délutánt dolgozhattam, és ebben az évben kaptam első zeneszerzői felkérésemet, lassan sínre került az életem...

Fuvolaszó: Van olyan műved ami áttörésének számított a karrieredet illetően?

K.P.: Az az igazság, hogy inkább több lépcsőről beszélhetünk. Például a versenyeken díjazott darabjaim, vagy egy s két fontosabb felkérés adott mindig egy kisebb lendületet. Így nem is tudnék egy, vagy két művet megnevezni, viszont legalább hat, de majdnem 10 darabról lehet szó, amelyek a karrieremet pozitívan alakították.

A személyes zeneszerzői stílus kialakulása sokkal fontosabb volt. Az is természetesen több darabon keresztül formálódott, és persze jelenleg is formálódik. Inkább, úgy mondhatnám, a személyes stílus lett a nagyobb segítség a karrieremhez, mint egyes darabok. De ez az út igen komplex, ezért elég nehéz célzottan válaszolnom.

Fuvolaszó: Milyen előzmények vezettek első fuvolaversenyed megírásához?

K.P.: Az első fuvolaverseny Camilla Hoitenga fuvolaművésznőnek írtam. Camilla-t 2 évvel a bemutatás előtt, Münsterben ismertem meg. Akkor ott egy szerzői estem volt az ottani zeneművészeti főiskolán, ahol egy fuvoladarabom is (fuvola és ütő) bemutatották. Így adódott, hogy ő odajött hozzám a koncert után, és megszólított. A művészek között is úgy van, mint a szerelemben, tehát, ha a "kémia" stimmel, akkor egy jó út előtt állhat a zeneszerző. Camilla Hoitenga esetében ez így is volt. A fuvolaverseny megírása persze nem az első együttműködésem volt, hanem "tapogatózva", araszolva haladtam felé, egy-két fuvoladarab megírása után jött az ötlet a nagyobb műhöz. Az első darab, amit Camilla-nak komponáltam a SPIRITS című altfuvola darab volt, elektronikus kísérettel. E darab után közös nevezőt is találtunk Camilla-val: ő is, én is foglalkozunk budhizmussal, spiritualizmussal. Mint Stockhausen egyik kedvenc fuvolaművésznője (Camilla és Stockhausen jó barátságban voltak) nem állt tőlünk távol ez a szellemiség, és mindez zenében öltött formát. Az első fuvolaversenyem SOULFLIGHT (The Edge) címmel Camilla édesapjának emlékére, az ő halála kapcsán íródott, amolyan zenei összekötő szövedék képpen, ami a túlvilágot és ezt a világot nyitja egybe. Személy szerint úgy gondolom, hogy a zene által kapukat, ajtókat nyithatunk meg, és így dialógust hozhatunk létre az elhunytak lelkeivel, mit energiákkal.

Fuvolaszó: A fuvolát nyilván jól ismered, de konzultálsz az előadóval, akinek a művet szánod? A mű hangulatára, karakterére és a kortárs fuvolatechnikára is gondolsz.

K.P.: Természetesen. A legfontosabb számomra, hogy az előadót személyesen a darab írása előtt megismerjem. Egy jó darabot írni, „látatlanba”, úgy, hogy az ember meg azt sem tudja, kiféle-miféle az akinek szánja nem lehet. Ez nem az én "utam". Azt mondhatom, hogy az az időszak, amíg az előadót megismerem személyesen, - addig amíg egy közös nevezőt találok az ő lelkével, hogy mi az érdeklődési köre, mi fontos az életében, milyen események, művek, könyvek, filmek, képek hatottak rá eddig – elég sok időt vesz igénybe. Néha úgy érzem magam, mint egy pszichoanalitikus, aki a másik fejébe bújjik, azért, hogy meg tudja mi van ott. Ezután, mitegy a

„páciens” agyának részeként - és nem mint kívülálló - a gondolatokat tovább fűzöm, alakítom, változtatom, de persze mindig az ő agyában. Így hát ilyen esetekben olyan darabok születnek, amelyek az előadó személyére, érzekeire, gondolataira vannak "komponálva". A technikai rész természetesen ugyan annyira fontos, mint az előadó személye: minden hangszeresnek vannak kedvenc dolgai, amiket szeret játszani. Különböző technikákra gondolok, mit gyors játék, vagy multifónia, ritmika, vagy "ütös" effekt fuvolán stb, stb... Ezeket szintén előadóról előadóra változtatom, mert hát minden művész egy individuum. Így lehetséges nagy különbségeket találni pl. az ECLAT című basszusfuvola darabom és a Niobe között. Az egyik experimentális, majdhogynem játszhatatlan (tongue ram, pizzicati, a fuvolába ordítás, multifóniak stb, stb), a másik egyetlen hosszú melódia, édes, lágy, szerelmes.

Fuvolaszó: Fuvolaversenyed kapcsán beszélgetünk, amit idén év elején mutattak be Miskolcon a Miskolci Szinfónikusok, Siklósi Tamás szólójával. Milyen volt az együttműködés a volt tanároddal ebben az új helyzetben?

K.P.: Tamással természetesen nagyon jó a viszonyom és nagyon örülök, hogy egy fuvolaversennyel quasi "megköszönhetem" a régi idők fáradozásait, amikor velem a Moyse-füzeteket gyakorolta. Az elképzelésem a műről már azelőtt megszületett, hogy Tamással a kapcsolatot felvettem. Így végül egy "kész" alapötlettel kopogtattam be az ajtaján. Ő ezt nagyszerűnek találta, és emailen keresztül tartva a kapcsolatot írtunk egymásnak elképzeléseinkről. Én mindenképpen egy olyan versenyt szerettem volna neki írni, ami egyrészt az ő fuvolás személyiségéhez passzol, valamint olyat ami, egyfajta vegyítése az én stílusomnak és a magyar népzene, továbbá az átélt idők gesztusainak. Azt hiszem ez jól sikerült. Tamás nagy örömmel lapozgatta az e-mailen megkapott kottát. Semmit sem változtatott rajta, úgy ahogy írtam tökéletesen eljátszotta az ő improvizációjának „borsával” egyetemben. A koncert három részből áll: az elsőben a fuvolahang szépsége és a formálás kerül előtérbe, a második rész a virtuozitásról szól, a harmadik a „magyar hang”, egy sirató, amelyet a fuvolaszó bont ki, majd hirtelen elhallgat.

Fuvolaszó: Jelenleg is zeneiskolában dolgozol. Megosztanád velünk ottani tapasztalataidat?

K.P.: 1996 óta három különböző zeneiskolában tanítok, - jelenleg összesen kettő napot - furulyát, fuvolát, improvizációt és zongorát. A tanítás mellett több kurzuson is zeneszerző és elméletet tanítok, így például a weimari Új Zenei Napok Fesztiválon és a drezdai "Netzwerk"-nél (ez egy újjenei projekt, amit több éven keresztül folyamatosan fut).

A tanítás több dolog miatt is fontos nekem: egyrészt, természetesen a megélhetés miatt, mert a Szerzői jogvédő hivatal mellett - ahol tavaly óta mint "ordentliches Mitglied" vagyok - biztosítja a megélhetésem a felkérések és az előadásokkal együtt. De fontos szellemi mérlegként is, sokat kapok a diákoktól ötlet és barátság formájában is. A németországi zeneiskolák - attól függően, hogy azok "privát" vagy állami intézmények - eléggé különbözőek. Sajnos a magánzenesíkok hátránya, hogy nagyobb részben a pénztől függenek, tehát a minőség nem magas, és hasonlóan egy napközihez, a szülők, akiknek a sok munka mellett nincs idejük a gyerekekre ide adják le csemetéiket. Aztán tanárként csak nézhetünk mit lehet kezdeni velük, mert motivációjuk szinte alig van, semmit sem gyakorolnak otthon, nincs érdeklődésük. Tanárként ez nagy flusztráció. Természetesen kiszűröm a jobbkat, akikkel ilyen körülmények mellett is lehet dolgozni. De én magam nem vagyok „motivátor” hanem pedagógus, így sokan elhagyják a zenesíkolát 4-3 hónappal elteltével.

Az állami zeneiskolákban más a helyzet, ott sokkal válogatottabb a társaság. Itt a jobb diákok otthon is dolgoznak, érdemes velük foglalkozni, mert motiváltak és tesznek azért, hogy haladjanak a hangszeren. A negatívuma ennek a rendszernek az, hogy ezeknek az iskoláknak nincs akkora anyagi háttérük, ezért nehéz a jó diákoknak extra órákat tartani. Még abban is különböznek a magániskoláktól, hogy itt vizsga is van, ami egy értelmes cél, és hajtja a gyerekeket, hogy többet gyakoroljanak otthon a szabadidejükben.

Fuvolaszó: Milyen terveid vannak? Lehet egyáltalán tervezgeti a jövőt zeneszerzőként?

K.P.: Mint "szabadúszó" zeneszerző, sok tervem van az embernek. A zeneszerzés útján nem lehet olyannyira előre tervezni, sok dologtól függ a jövő, hogy mi a következő darab amit írok majd. Tervezek két fuvolaversenyt, amelyek teljesen eltérő irányba mennek, az egyik Matúz Istvának készül, akivel már egy pár hete kapcsolatban vagyok. Ebben az évben két felkérésre kell komponálnom, az egyik a düsseldorfi "Tonhall", a másik a berlini "Klangwerkstatt" felkérésére készül. És, ezek mellett több kisebb-nagyobb tervem is van kamaracsoportokkal,

szólistákkal, akikkel ezen időben a kapcsolatot tartom. Mint előadó is tevékenykedem egy festőművész barátommal együtt, akivel experimentalis dolgokat ("emberi-hang-performance", elektronika, festéaszet), szinte színházat mutatunk be a következő hónapokban. Ősszel kezdem a doktori munkám írását, amire a hamburgi Zeneművészeti Főiskolán van lehetőség. Ez a munka az én zeneszerzői elképzeléseim analízise, egyszersmint egyfajta elmélet felállítása. De az már válasz a következő kérdésekre...

Fuvalaszó: Mit jelent számodra a kortárs zene, mint kifejezőközeg?

K.P.: Egy ellenkérdés: mit jelent a "kortárs" zene? Mint zeneszerző az átélt pillanatok írónoka vagyok, jelenségekre reagálok. A zene úgy nyilvánul meg, hogy a zeneszerző a fa gyökere, az előadó a fa törzse, és a fa koronája a gyümölcse.

Fuvalaszó: Jól érzem, hogy műveidet hallagtva valóban inkább a szellemiség vezet a komponálásban, mint valamilyen szigorú kompozíciós elv(pl.dodekafóni, stb), vagy struktúra megvalósítása? Mondanál még néhány szót arról milyen szellemi irányzatok hatottak rád?

K.P.: Mint zeneszerző tanítvány Németországban az az első, hogy a zene és a matematika rokonságát elemezd. Ez nem rossz, de a nagy probléma akkor születik, ha a zenéből matematika lesz. Természetesen vannak zenei struktúrák, amiket matematikai eszközökkel 100%-ban analizálni lehet. Gond akkor van, ha egy zeneszerző a zenét magát, mint érzéki fenomént elhanyagolja. A véleményem az, hogy nem baj, ha egy zeneszerző struktúrákat esetleg matematikai úton hoz létre, de ennek jelentősége másodlagos. Ez inkább olyan, mint egy kézművességben a megtanult technika. Például ha egy cipész egy szép cipőt elkészít, nem az a fontos, hogy milyen kézművesseggel tette azt, hogy hogyan szegecselte a talpat, hogyan fogta a tűt amivel a cernát, hanem az a fontos, milyen lett az a cipő: szép, kényelmes, fura, ormótlan stb. Ugyan így van a zeneszerzésben is: nem az a fontos, hogyan számította ki a zeneszerző a struktúrákat, hanem az, hogy hogyan hat a darab, mint zene. Ezért - véleményem szerint - nagyobb a fontossága a szellemi útnak, amit a szerző a darab komponála alatt járt be, él át. Én magam, teljes lényemmel küzdök az ellen, hogy bármilyen struktúrát matematikai úton a darab felvázolása előtt kiszámoljak. A zenét mint a jelenségek egymásrahatásának, intellektuális, de intuitív-műveszi kifejezőeszköznek tartom, amiben az érzéseknek maguknak nagyobb a szerepe, mint a gondolatnak.

Köszönöm a beszélgetést és a Fuvalaszó Olvasóinak nevében is további sok sikert kívánok!

Köszeghy Péter kiadója:

www.editionjulianeklein.de

Kapcsolat a kiadóval: info@editionjulianeklein.de